La steaua…

Nr. 46
Decembrie 2018

Revistă a Cenaclului literar *Daniel Drăgan* din Şcoala *Buică Ionescu,* Glodeni, Dâmboviţa.

Coordonatori: profesorii **Ioana Savu, Cosmina Radu, Roberta Anghelescu**
profesor învăţământ primar **Mihaela Mărculescu**
Fondatori: profesorii **Ştefan Stănciuc, Ovidiu Rizescu, Steliana Soare**. ***Fondată în 1965. Serie nouă***

Dintre creațiile elevilor noștri
Pag. 3

Pasiunile noastre
Pag. 13

Dintre activitățile Consiliului Elevilor – pag. 23

Legende despre plante și animale
Pag. 17

Proiectul județean „Roza vânturilor" Ediția I, 2018
Pag. 26

Dintre activitățile Consiliului Elevilor – pag. 23

Revista *La steaua…*
Colectivul de redacţie

- ***Profesori coordonatori***: Ioana Savu, Cosmina Radu, Roberta Anghelescu, Mihaela Mărculescu

Tehnoredactare:

- ***Cadre didactice:*** Ioana Savu, Roberta Anghelescu, Mihaela Mărculescu, Vasile Oana
- Elevi: Anghelescu Ana

Sediul revistei:
Şcoala Gimnazială *Buică Ionescu* Glodeni
Str. Centru, nr. 4.
Director, prof. Radu Cosmina Mihaela
Director adjunct, prof. Anghelescu Maria-Roberta
Telefon/Fax: 0245 228317
E-mail:
scoala_buica_ionescu_glodeni@yahoo.com
Site:
www.scoalaglodeni.eu

Vă urăm un an mai bun!

Dintre creațiile elevilor noștri

Circul subteran

Era ora 6 dimineața. O dimineață rece de noiembrie în care alarma telefonului meu îmi spunea că trebuie să mă ridic din pat. La 7 jumătate trebuia să plec la școală.

M-am dat jos din pat. La televizor, în ziare, pe internet, toată lumea vorbea despre un circ subteran, dar nimeni nu știa cum să ajungă acolo. Am hotărât să las prostiile astea și să mă pregătesc. La 7 jumătate am ieșit din casă. Era întuneric și frig. În drum spre școală, toate gardurile și toți stâlpii aveau niște afișe ciudate lipite. Am folosit lanterna telefonului pentru a descifra ce scrie. Era vorba tot despre prostia aia de circ. Am dezlipit afișul și o gaură apărută în asfalt m-a tras în adâncul pământului la acel circ. Aici nu aveam semnal la telefon și era aproape ora 8. Totul era sinistru. Mulți oameni erau trași aici și forțați să privească pe scenă unde era un urs, primul animal pe care l-au capturat creatorii circului.

Ursulețul era frumos, dar trist și chinuit. Cei care încercau să fugă sau să nu asiste la spectacol care, după părerea creatorilor, trebuia să aducă amuzament, primeau șocuri electrice puternice, rămânând și fără bani. Mie, fiindu-mi foarte milă de acel ursuleț, mi se rupea inima. Am încercat să mă ascund, asigurându-mă că nu pățesc ca oamenii care ajungeau aici. Acel urs era singur. Lacrimile îi curgeau pentru că era singur, dar nimeni nu era acolo pentru el.

Am decis să îl scot de aici împreună cu oamenii care încă soseau. Am ajuns într-o cameră cu semnal și cu acces la internet. Primeam mesaje de la părinți și prieteni care erau îngrijorați că nu sunt la școală și nu

răspund la telefon. Dar eu aveam un plan de pus în aplicare. Vedeam știri despre acest circ care era o înșelătorie și lăsa oamenii fără bani. Am spus stop! Creatorii circului erau roboți. Deja mi se părea o misiune imposibilă.

M-am întâlnit cu un băiat de vârsta mea care mi-a spus că o să mă ajute să ies din situația asta pentru că și lui îi e greu fără părinți. Am decis să mergem în camera secretă de unde puteam învinge roboții. Ne-am despărțit să căutăm, făcând schimb de numere de telefon. Peste jumătate de oră ne-am întâlnit în același loc. Acolo era camera. I-am spus planul la care m-am gândit și a fost de acord.

Când am vrut să tai firele care controlau circul și roboții, el m-a oprit. Era un robot, adevăratul meu prieten fiind capturat într-o cameră care putea să explodeze. Am turnat apa din sticla din ghiozdan peste acel robot, iar apoi m-am dus să tai firele, rugându-mă ca prietenul meu să fie bine. Planul funcționase. Am scos oamenii de acolo. Mi-am recuperat prietenul care m-a ajutat să eliberez ursul.

Părinții noștri s-au împrietenit, fiind fericiți că am scăpat cu bine. Oamenii doreau să ne ofere recompense, dar noi nu am acceptat. Am dus ursul în pădure. I-am pus numele Max. Acolo, surprinzător, și-a regăsit familia. Nu îi mai era frică de noi. Peste tot se vorbea despre noi. Ulterior, am aflat că pe prietenul meu îl chema Mihai și a propus o întâlnire în oraș în weekendul ce urma să vină. Am acceptat, fiind fericită că păstrăm legătura.

Am ajuns acasă pe la ora 20. M-am întins în pat, fericită că sunt bine și că l-am ajutat pe Max.

(în memoria ursului Max de pe aleea Castelului Peleș - „Nu te vom uita niciodată, amice!”)

Anghelescu Ana-Maria Gabriela, clasa a VIII-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

La pescuit

Este o zi frumoasă de toamnă. Împreună cu tatăl meu mă pregătesc să plec la pescuit cu barca pe râul Olt. Este pentru prima dată când merg la pescuit aşa departe de casă, de aceea am pus în bagaj și o cameră de filmat pentru a surprinde câteva momente distractive. De la prieteni, am auzit că este o zonă pentru pescuit destul de periculoasă, dar nu merg singur.

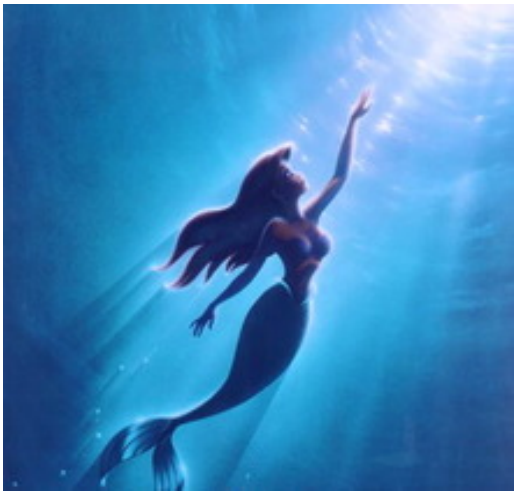

Ne îmbarcăm cu tot ce este necesar și pornim la drum. Odată ajunşi acolo, ne organizăm tabăra și pornim în larg. Pregătim momeala pentru crap, o lansăm la apă și aşteptăm. Am aşteptat timp de două ore, însă nu am prins nimic.

Când am tras undiţa la suprafată, agăţată de liţă, era o sirenă care ieşea la suprafață, invitându-ne în tărâmul ei. Noi suntem de acord, numai că nu avem echipamentul necesar pentru scufundări. Sirena, auzind aşa ceva, spune ceva ce noi nu am înţeles, dă din coada ei de câteva ori, după care ne spune că vraja pe care rostit-o este pentru a ne ajuta să respirăm sub apă.

Ajunşi în tărâmul subacvatic, sirena ne prezintă părinţilor ei, care erau Regele şi Regina acelor ape. Ne invită la masă, neacceptând un refuz. Ne-am aşezat la masă unde am servit bucate alese demne de palatele regilor de altădată. Toate bucatele erau preparate din peşte şi fructe de mare. După această masă copioasă am rugat-o pe sirenă să ne dea şi nouă nişte peşte, doar de aceea venisem pe râu, să pescuim. Sirena, binevoitoare, ne-a dat peşte şi ne-a adus pe barca de unde ne-a luat. Ne-am luat adio de la ea, făcându-i promisiunea că această mică aventură o să rămână secretă.

După ce am ajuns pe barcă, mi-am amintit că pornisem camera de luat vederi înainte de apariţia sirenei. Când am verificat filmarea, am rămas mut de uimire, pentru că noi fusesem în tot acest timp pe barcă, pescuind. Atunci a fost ultima mea drumeţie cu barca pe râu la pescuit.

Brezeanu Cristian, clasa a VIII-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Lupta din trecut

Era o zi frumoasă de primăvară. Eu, colegii mei și domnul diriginte am hotărât să facem o excursie la Alba Iulia pentru a vizita cetatea Alba Carolina.

A doua zi dimineața la ora 7:00 eram deja în autocar, ne pregăteam de plecare. Am plecat la drum și la ora 14:00 eram deja în Alba Iulia. Tot drumul ne-am oprit doar de trei ori pentru a lua puțin aer.

Ne-am dus la locul unde trebuia să ne cazăm. Ne-am făcut comozi, apoi ne-am așezat puțin în pat. La ora 16:00 domnul diriginte ne-a anunțat să ne pregătim pentru că urma să vizităm puțin orașul. Am fost la un restaurant unde am mâncat ceva tradițional, specific Alba Iuliei, apoi ne-am plimbat. Seara, când am ajuns acasă, ne-am băgat direct la somn pentru că a doua zi urma să vizităm cetatea.

Următoarea zi la ora 8:00 eram deja în fața cetății. Ne-am întâlnit cu ghidul care urma să ne prezinte cetatea și am intrat. Eram în Poarta a IV-a și eram foarte fascinați de ce ne povestea ghidul. Deodată, am văzut o săgeată ce a trecut pe deasupra capetelor noastre. Zidurile porții începuseră să se zguduie. Nu știam ce se întâmplă. Am ieșit din poartă și am observat că ne aflam într-o luptă din trecut, la care asistam. Adversarii aruncau cu săgeți în noi, așa că am hotărât să fugim către o biserică catolică din cetate.

În drumul spre biserică, am găsit patru arcuri și câteva săgeți. Am hotărât ca eu și încă trei băieți să rămânem să ne luptăm cu adversarii care erau în spate, iar ceilalți s-au dus la biserică pentru a cere ajutor. Am început să ne doborâm adversarii foarte ușor. Deodată, câteva săgeți l-au țintit pe Mihai și acesta a dispărut. În următoarele minute, toți coechipierii mei erau dispăruți. Eram înconjurată de adversari. O săgeată se îndrepta spre mine. Nu știam ce să fac. Eram speriată.

Am deschis ochii și am văzut că în jur era un fum albastru. După ce fumul a dispărut, am observat că totul revenise la normal. Lângă domnul diriginte se afla un vrăjitor care făcuse ca totul să fie ca înainte. A fost o întâmplare înfricoșătoare. Nici nu știu ce a mai fost real și ce nu.

Gheorghe Teodora, clasa a VIII-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

De vorbă cu Albă-ca-Zăpada

Este seară. Ca de obicei, mama îmi citește o poveste înainte să adorm. În această seară am rugat-o să-mi citească „Albă-ca-Zăpada”. A luat cartea și a început să citească. Am închis ochii și în fața mea a apărut castelul prințesei.

O auzeam pe mama fetei cum își întreba oglinda dacă este cea mai frumoasă femeie. M-am speriat și am fugit chiar în pădurea unde se afla Albă-ca-Zăpada care fugise de mama sa vitregă, deoarece aceasta voia să o omoare. Am alergat până când, într-un final, am ajuns la casa piticilor. Acolo era și fata. Am intrat în casă. Prințesa s-a speriat, dar i-am spus că nu am de gând să-i fac rău. A început să-mi povestească despre mama ei și cum aceasta a încercat de multe ori să o omoare. M-am gândit că ar fi bine să o iau la mine acasă. I-am spus, iar fata a acceptat. Am plecat.

În următoarea zi, când m-am trezit, prințesa nu mai era. I-am povestit mamei, care mi-a spus că a fost doar un vis.

Niță Eliza Nicoleta, clasa a VIII-a B

Personajele

Era ora 7 p.m. Programul de lucru se încheia. Lucrez ca animator la un studio de desene animate și mă pregăteam de plecare. M-am urcat în mașină și am pornit spre casă. Pe drum mi-am adus aminte faptul că îmi uitasem paltonul în birou. Am întors în grabă la primul sens giratoriu și m-am îndreptat spre studio.

Am ajuns, am descuiat ușa și am auzit niște sunete ciudate. M-am uitat pe gaura de la cheie și… am rămas uimit. La mine în birou, personajele din desene prinseseră viață. Tom îl fugărea pe Jerry, distrugând tot ce întâlnea în cale, Mickey se plimba cu Minnie Mouse, ținându-se de braț, Goofy se juca cu Pluto cu o minge, iar Chip și Dale îl supărau pe Donald Duck. Cu sfială am intrat și, nevrând să le sperii, le-am salutat ușor și am început să ne împrietenim. M-au prins în acea lume de vis foarte repede. M-am jucat cu Pluto, aruncându-i bățul pentru a mi-l aduce înapoi, am făcut curse epice cu Road Runner (Speedipus Rex) și Coyote (Famishus - Famishus). Am avut ocazia unică să înot în piscina plină de bani a lui Scrooge Mcduck.

Însă, la miezul nopții, toate au dispărut și m-am întors acasă, de-abia așteptând seara următoare. A fost o aventură interesantă!

Duțu Natanael, clasa a VIII-a B

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Mama, ființa cea mai dragă

Persoana pe care o admir cel mai mult este cea mai importantă ființă pentru mine, mama mea.

Ceea ce iubesc cel mai mult la ea este curajul său, îndemânarea și corectitudinea de care dă dovadă în fiecare situație. Mama este o persoană de treabă, cu care te poți înțelege fără să-i spui multe vorbe și pe care te poți baza oricând.

Este o fire mai uite, care nu suportă nedreptatea. Nu îi place să fie mințită, dusă de nas sau condusă de alte persoane. Mi-aduc aminte, într-o vară, am mințit-o că am uitat un hanorac la o prietenă, doar ca să mai stau pe afară. Evident că și-a dat seama că am mințit, deoarece când m-a întrebat ce hanorac am uitat, m-a bufnit râsul. De atunci, am învățat că mama mea nu poate fi mințită cu ușurință.

Câteodată, ea este mai autoritară, dar asta nu înseamnă că nu e o persoană cu o inimă mare. Este sensibilă și miloasă când vine vorba de animale, în special de câini.

Deși mă ceartă deseori când fac un pas greșit, eu o iau ca pe o învățătură, fiindcă mama mă învață de fiecare dată ce e bine. Știu că mama îmi va fi alături mereu, mă va îndruma și mă va sprijini în tot ceea ce voi face.

Deftu Silviana, clasa a VII-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Pădurea

Pe când mingea de foc a cerului era gata să se stingă, pădurea privea liniștită trecerea timpului.

Pădurea, care era odată ca o mare verde, acum și-a pierdut farmecul prin adormirea copacilor care nu mai sunt așa de veseli și colorați. Frunzele căzute din pom au țesut un minunat covor pufos care trosnește sub picioare. Crengile s-au uscat și și-au dat jos minunata podoabă verde, prin care, cândva, veveriițele țopăiau de colo-colo. Păsările care ne umpleau inimile cu fericire prin cântecul lor dulce și-au părăsit mama pădure. Albinuțele, fluturașii, gândăceii s-au ascuns prin scorburile copacilor triști care plâng după haina lor frumoasă pe care a trebuit să o dezbrace.

Deși pădurea a rămas singură și tristă, ea reprezintă un loc magic care își scrie viața în funcție de anotimpuri și îmbătrânește odată cu trecerea timpului.

Domnia toamnei

A sosit timpul domniei anotimpului toamna, un anotimp puțin călduros, plin de culori fermecătoare, care te duc cu gândul într-un tărâm unde singurii tăi tovarăși sunt frumoasele culori.

Odată cu venirea anotimpului toamna, copacii încep să își dezbrace haina țesută de zâna primăvară și să o înlocuiască cu voalurile maro ale surorii sale, toamna. Frunzele multicolore se aștern pe jos, formând un minunat covor de culoare galben-maroniu. Însă toamna are și ea florile ei care împrăștie un parfum amețitor, de care te îndrăgostești foarte repede. Tufănelele și crizantemele se zăresc prin grădini ce par rupte dintr-un basm, basmul toamnei. Frigul ce pune treptat stăpânire pe natură alungă și musculițele care se ascund în mușchiul copacilor, care le oferă un loc bun de hibernat. Vâslașii cerului nu mai înoată printre norii pufoși și albi ca laptele. Soarele, cu ultimele sale puteri parcă, mai trimite câteva raze călduțe care încălzesc pământul reavăn. Adierea rece a vântului începe să se simtă.

Deși anotimpul toamna este unul mai friguros, el are farmecul său aparte. Îl vedem în culorile sale care mai de care mai minunate, în seninul cerului ce te îndeamnă la visare, în hainele minunate cu care îmbracă natura care se pregătește de un somn lung.

Deftu Silviana, clasa a VII-a A

Profesor îndrumător, Savu Ioana

Talente printre cei mici

Planeta noastră

Pământul nostru minunat
De apă și aer înconjurat
Trebuie să-l protejăm, copii,
Că ne aduce bucurii!
O floare tu de vei sădi,
Pământul te va răsplăti!
Gunoiul de-l vei curăța,
Pământul tu vei ajuta!

Copii, să nu uitați nicicând
Pământu-i locul nostru sfânt
Unde frumos vom viețui
De știm cu toți a-l prețui.

Mihăescu Cristiana Rebeca, clasa a III-a B, înv. Mărculescu Mihaela

Toamna

Toamna repede a venit,
Frunzele s-au ofilit,
Florile s-au veștejit,
Pajiștile au îngălbenit.

Strugurii s-au copt în vie,
Nuci din belșug o să fie
Și alunele sunt gata.
Merg să le culeg cu tata.

Mihăescu Rebeca Cristiana, clasa a III-a B, înv. Mărculescu Mihaela

Belșugul toamnei

Prin grădini și prin livezi,
Fete și băieți tot vezi.
Culeg mere și pere,
Apoi, le pun în panere.

Și prin vii cântând cu foc
Culeg strugurii zemoși,
Mustul dulce și gustos
Îi va face mai voioși.

Hondaru Sara Adela Paula, clasa a III-a B, înv. Mărculescu Mihaela

Venirea toamnei

Clopoțelul vesel sună:
- Hai la scoală, dragi copii!
Toamnă vă așteaptă-n prag
Cu surprize mii și mii.
Frunzele s-au reunit
Și-un covor au făurit.
Pe pământ l-au așezat
Ca să fie admirat.
Cu o pensulă vrăjită
Toamna a pictat îndată
Și ogorul și pădurea,
Cuprinzându-ne uimirea.

Silișteanu Sara Maria, clasa a III-a B, înv. Mărculescu Mihaela

Iarna

Afară este frig și ninge liniștit. Toți copiii fac oameni de zăpadă, se dau cu săniile și cu celofanul.

Doar eu stau în casă, la căldura șemineului și beau liniștită o ciocolată caldă. Tata aduce surcelele, iar mama pregătește masa de Crăciun. Toată casa miroase a cozonaci și a sărbătoare; e sărbătoare și în inima mea. Suntem împreună, o familie unită și frumoasă.

După minunata masă de Crăciun, cântăm cu toții colinde pe lângă brad. Apoi eu, surioara mea, mami și tati mergem afară. Facem oameni de zăpada și, bineînțeles, ne batem cu bulgări și facem îngerași. Totul e feeric.

Distracția culminează cu abordarea în forță a pârtiei. E loc pentru toți pe lunecușul năzdrăvan. Călare pe cel mai grozav cal, potcovit cu două pingele lucioase de fier, cu hățuri ce nu ne lasă la greu, lunecăm la vale țipând și chiuind:

— Pârtieee!

Iarna este cel mai frumos anotimp pentru că familia este împreună și vine Moș Crăciun.

Coman Florina Sidonia, Clasa a IV-a B, înv. Mihai Elena

Bucuriile iernii

Decembrie. Iarnă în adevăratul sens al cuvântului. A nins mult și totul este alb și strălucitor. Pomii au îmbrăcat straiul de sărbătoare. Satele adormite parcă se pierd în vise.

Totul a căpătat un aer de poveste, datorită purității sugerate de albul zăpezii, dar și de faptul că iarna de aduce minunatele sărbători. Mai întâi, îl aduce pe Moș Nicolae care ne lasă multe dulciuri în ghetuțe și uneori câte o nuielușă, dacă nu am fost cuminți.

După aceea, sărbătorim Crăciunul, Nașterea Domnului. Familiile se reunesc și cântă colinde vechi în jurul bradului frumos împodobit. Oamenii sunt parcă mai buni și mai uniți. Copiii sunt nerăbdători să primească de la Moș Crăciun darurile mult dorite.

Trecerea în Noul An este un alt prilej de bucurie. Pe ulițele satului răsună ***Plugușorul*** și ***Sorcova***. Copiii merg din casă în casă să ureze gospodarilor sănătate și belșug.

Sărbătorile de iarnă se încheie cu Boboteaza și Sfântul Ion.

Iarna este frumoasă pentru că este încărcată de emoție, surprize și minunate sărbători.

Nastasia Paula Teodora , clasa a IV-a A, înv. Tudor Viorica

Moș Crăciun

Vreau să-ți spun, Moș Crăciun,
Că am fost tot anul bun.
Știu c-ai pregătit jucării
Și la mine o să vii.

O să-ți spun o poezie
Că să-mi dai o jucărie.
Un colind îți voi cânta!
Poate mai primesc ceva.

Delia Onicescu, clasa a IV-a A,
înv. Tudor Viorica

Rugăminte către Moș Crăciun

Moș Crăciun, Moșule bun,
Vino la copii acum
Cu daruri minunate
Și cu jocuri amuzante !
Scrisorele, bilețele
Ai primit cu miile.
Spiridușii le-au citit
Și darurile au pregătit.
Vino, Moșule, mai iute!
Bradul l-am împodobit
Să-mi aduci surprize multe
Să-mi faci un vis împlinit!

Gârlă Florentina Izabela, clasa a IV-a A,
înv. Tudor Viorica

Iarna

Zâna Iarna din nou cerne
Fulgi pufoși pe jos așterne,
Face un covor de nea
Peste tot, în curtea mea.

Nu s-a mulțumit cu-atât:
A pornit haihui prin glii
Să întindă pe pământ
Strat de stele argintii.

Nu știu cum de s-a aflat
Despre iarnă c-a brodat
Sus, pe deal, un derdeluș.
Hai, copii, la săniuș!

Udroiu Eduard Gabriel , clasa a IV-a A,
înv. Tudor Viorica

Fulgul de nea

Câte-un fulg pufos de nea
Cade ușor în palma mea
Crede c-a ajuns acuș
Pe pământul alb de pluș.

Într-o clipă s-a topit
Și un picur s-a ivit,
Limpede în palma mea.
Unde e fulgul de nea?

Costache Alisia , clasa a IV-a A,
înv. Tudor Viorica

PASIUNILE NOASTRE

Pianul

Dintotdeauna am fost atrasă de sunete: ciripitul păsărelor, instrumente și jucării muzicale, clipocitul râurilor printre pietre, foșnetul vântului printre frunzele copacilor, bătăile picăturilor de ploaie în geam.

Aveam doar trei ani, când un profesor de muzică, mi-a cântat la pian o melodie. Pe atunci nu știam notele muzicale, dar am memorat fiecare clapă pe care trebuia să apăs. Apoi am exersat acasă.

După ce am învățat piesa, am cântat-o profesorului. Acesta m-a ascultat și a fost impresionat de cât de bine am cântat. Dânsul i-a îndemnat pe părinții mei să mă ducă la lecții de pian. Nici măcar nu știam să citesc. În plus, eu sunt o fire emotivă. Acestea au fost motivele pentru care am renunțat pentru moment.

Întotdeauna am crezut că pianul este cel mai frumos instrument și tare mult îmi doream să devin stăpâna claviaturii. Anul acesta părinții mei au descoperit o profesoară de pian talentată și foarte răbdătoare. Astfel am început să iau lecții. Dânsa mă învață încetul cu încetul tainele acestui instrument muzical. Acasă exersez la orgă cântecele învățate. Am grijă să respect tot ce mi-a spus doamna profesoară, numai așa voi reuși.

La sfârșitul lunii noiembrie 2018, în cadrul unui eveniment organizat de Biblioteca Județeană ***Ion Heliade Rădulescu*** Dâmbovița, am susținut prima audiție. Am interpretat piesa ***The first Noel***. Mărturisesc că am avut emoții, dar aplauzele spectatorilor m-au ajutat să le depășesc.

Mai am mult de exersat, dar sunt convinsă că, dacă voi munci, voi reuși să devin o pianistă bună.

Mihăescu Cristiana Rebeca , clasa a III-a B,

înv. Mărculescu Mihaela

Dansurile populare

Era o zi însorită din luna august. Părinții mi-au propus să mă înscriu la cursuri de dansuri populare. Ca orice început, acest lucru îmi dădea fiori!

Cu sufletul strâns, am pornit împreună cu mami către Căminul Cultural din localitatea natală, Glodeni. Ajunsă acolo, am întâlnit câteva dintre prietenele mele. Parcă mi s-au mai răspândit emoțiile! A început cursul! Pentru mine era ceva complet nou și nu înțelegeam prea bine ce aveam de făcut! Insă, încetul cu încetul am priceput pașii!

De fiecare dată asteptam cu nerăbdare următoarea ședintă. Timpul trecea și primul spectacol a bătut la ușa. Aveam niște emotii uriașe, dar pasiunea pentru dans m-a ajutat să le înving. Primele aplauze m-au dus în al nouălea cer! Era minunat!

Acesta era doar începutul. Munca trebuie să continue. La fiecare ședință ascultam cu multă atentie explicațiile domnului profesor. Pe măsură ce timpul trecea, dezlegam parcă tot mai mult din tainele dansurilor populare. Fiecare pas învățat însemna o treaptă uriașă pe scara tradițiilor noastre populare. Începusem să am încredere în mine și acest lucru m-a ajutat enorm!

Domnul profesor îmi este alături de fiecare dată, mă încurajează permanent. Trebuie să recunosc că este și foarte exigent, dar este de înțeles din moment ce vrem să ne facem cunoscuți, să ne facem un nume. Mă străduiesc să fac totul așa cum trebuie!

Prima noastră ieșire a fost la Câmpina unde am prezentat un scurt program artistic. Am fost răsplătiți cu aplauze călduroase. Tot cu acest prilej am vizitat și laboratorul de dulciuri *DELICE CHOCOLAT*, un loc dulce și la propriu și la figurat.

În viitor îmi doresc să îmi perfecționez pașii, să fiu din ce în ce mai bună! Acum, pot afirma cu mâna pe inimă că pasiunea mea sunt dansurile populare!

Drăgan Teodora Ioana , Clasa a IV-a B, înv. Mihai Elena

Prima competiție

Când eram mic, școala era ca o pedeapsă pentru mine! Pe parcurs, pentru că am crescut, am realizat că lucrurile nu sunt chiar așa de rele. După ce termini școala primară chiar realizezi că totuși ți-e dor de ea. Nu a fost chiar așa de rău!

După câțiva ani am observat că sora mea mai mare pleca de acasă dimineața devreme și venea seara sau pleca pentru mai multe zile și când venea se întorcea veselă, cu brațele pline de trofee sclipitoare sau medalii la gât. De unde, mă tot întrebam? Nu știam! Așa că alături de copiii mai mari am participat și eu la prima mea competiție, CEA DINTÂI COMPETIȚIE!

Când am intrat în sala de sport, zeci de copii alergau și se agitau, se îmbrânceau, se bucurau de prezența saltelelor de gimnastică pe care le mai și dărâmau. Eram foarte fericit că sunt într-o sală de sport imensă, pentru că eu o știam doar pe a noastră de la școală. Eram nerăbdător, curios, speriat, neliniștit, dar și fericit. O mulțime de emoții se luptau în corpul meu. Când cineva îmi striga numele sau școala, frica urca pe primul loc. Când pur și simplu mă implicam în activitate, jucam handbal și făceam ceea ce știu, fericirea câștiga un nou loc. Și tot așa!

Este extraordinar să participi la o competiție, treci prin sentimente diferite și, chiar dacă pierzi, rămâne dorința de a mai concura, de a câștiga următoarea competiție! De a demonstra că ești totuși cel mai bun!

Prunache Robert, clasa a V-a B

Profesor îndrumător, Anghelescu Maria Roberta

Fotbalul

Numele meu este Andreas Ciprian Bălașa, am aproape 9 ani și sunt pasionat de fotbal.

Nu mi-a fost greu să-mi descopăr această pasiune, deoarece fotbalul este o tradiție în familia mea. Atât tata, Cristian Bălașa, cât și fratele meu, Mihai Alexandru Bălașa, sunt recunoscuți pentru talentul lor. Au participat la competiții naționale importante, dar și în echipa națională a României.

Eu am început fotbalul la vârsta de 5 ani, la clubul Kinder Târgoviște cu profesorul Edi Prisăcaru. În prezent, sunt sportiv la Clubul Chindia Târgoviște și îl am antrenor pe Ionuț Iugulescu. Joc pe postul de atacant și am marcat 13 goluri în campionat. Ca orice mic sportiv, am și eu un idol: Paulo Dybala, un fotbalist de origine argentiniană. Îmi doresc să ajung la echipa Juventus Torino, echipă la care joacă și idolul meu.

Până atunci, eu trebuie să învăț, să mă antrenez foarte bine, să fiu ambițios și serios. Toate acestea le voi face cu mare plăcere pentru că fotbalul este pasiunea mea. Talentul și munca mă vor ajuta să reușesc. Sunt convins!

Bălașa Andreas Ciprian, clasa a II-a A,

Înv. Onofrei Iuliana

Legende despre plante și animale

Legenda țestoasei

În vremurile de mult apuse, țestoasele îți puteau scoate carapacea pentru a face diverse activități. Tot în aceste vremuri trăia o țestoasă căreia îi plăcea foarte mult să înoate. Aceasta era curioasă să exploreze adâncurile neștiute.

Într-o zi ea își lăsă carapacea pe malul mării și plecă să înoate în larg. Se întâlni cu un peștișor viu colorat cu care imediat se împrieteni.

Broasca țestoasă i-a propus peștișorului să facă o întrecere cu ea. Au stabilit traseul. Cursa a început. Fiecare era hotărât să iasă învingător. Au ajuns în zona cu rechini. Un rechin s-a repezit asupra peștișorului și l-a înghițit. Apoi, s-a repezit și asupra broscuței. Dacă ar fi avut carapacea, s-ar fi ascuns imediat în ea. Degeaba și-ar fi înfipt rechinul dinții, că nu ar fi reușit să ajungă la ea. Însă carapacea era pe malul mării.

În ajutorul țestoasei a sărit un delfin. Acesta i-a distras atenția rechinului și broasca a înotat către mal unde s-a ascuns în carapacea ei. A stat așa minute bune. Inima îi bătea în continuare la fel de tare.

Când s-a mai liniștit puțin, a plecat către casă. Le-a povestit suratelor sale ce s-a întâmplat cu peștișorul. Una dintre ele i-a spus că nu trebuia să iasă din carapace.

De atunci, broasca țestoasă nu își mai părăsește carapacea.

Hondaru Sara Adela Paula, clasa a III-a B,

înv. Mărculescu Mihaela

De ce papagalul are pene colorate?

Demult, papagalii nu aveau penele colorate ca în ziua de azi. Aveau pene cenușii. Tot atunci trăia și un papagal mic ce tocmai învățase să zboare.

Acesta era foarte trist pentru că animalele râdeau de el, spunându-i că este urât. Din acese motiv se ascundea tot timpul. Stătea ascuns întră frunzele de eucalipt și pe înserate ieșea să bea apa sau să mănânce câte ceva.

Într-o zi, a început o ploaie puternică. Toate animalele s-au ascuns de frică pe unde au putut. Papagalul a rămas în eucalipt. S-a ascuns în frunzele dese. Ploaia a ajuns și la penele lui cenușii și le-a udat. Parcă era mai urât acum.

Deodată ploaia a încetat. Papagalul a privit cerul și a văzut ceva ce nu mai văzuse până atunci: o bucată de cer fusese pictată în toate culorile. Era curcubeul. Dar papagalul nu avea de unde să știe ce este. Era atât de uimit de ceea ce vedea, încât a uitat de teama că va fi văzut de celelalte animale și a zburat către cerul colorat. A ajuns la curcubeu și a trecut prin el. Ca prin minune, penele lui au luat din culorile curcubeului. S-a bucurut foarte mult când în oglinda apei și-a văzut noua înfățișare.

Așa a ajuns papagalul să fie admirat pentru penajul viu colorat.

Mihăescu Cristiana Rebeca , clasa a III-a B,
înv. Mărculescu Mihaela

De ce are zebra dungi?

Demult, zebrele aveau culoarea albă. Nu aveau dungi, nici măcar un punct negru.

În aceste vremuri trăia și o girafă care se considera cel mai frumos animal din savană. Nimeni nu o putea critica. Dacă scoteai vreun cuvânt la adresa ei, te provoca la o cursă. Mereu câștiga, iar cel care pierdea trebuia să părăsească savana pentru totdeauna.

Într-o zi, zebra spuse că toate animalele sunt frumoase în felul lor și că nu contează ce spune acea girafă. Aceste vorbe au ajuns și la urechile girafei. A venit supărată la zebră și a provocat-o la cursă.

În ziua următoare ambele erau pregătite pentru întrecere. Aceasta consta în ocolirea unor steguleț înfipte în sol, dar și în podețul de peste mlaștină. Cele două s-au aliniat la start. Arbitru era un hipopotam bătrân. A ridicat steguleț și cele două au pornit. La jumătatea podețului girafa a împins-o pe zebră. Aceasta a picat în nămol. Abia a reușit să iasă. Corpul său era brăzdat de dungi negre. Girafa era deja la linia de sosire.

Rușinată, zebra a dat să plece. Bătrânul hipopotam s-a apropiat de ea. A spus cu voce tare că ea nu este vinovată și că cea care ar trebui să părăsească savana este girafa care a trișat.

Animalele au hotărât să trăiască în bună înțelegere și nimeni să nu mai fie nevoit să părăsească savana. Zebra însă a stat prea mult cu dungile din nămol pe ea și culoarea neagră s-a impregnat în părul și pielea ei.

De atunci zebrele au dungi negre. Parcă sunt mai frumoase așa!

Siliștеanu Sara-Maria, clasa a III-a B,

înv. Mărculescu Mihaela

Misterul lăcrămioarelor

În urmă cu mulți-mulți ani, într-o țară îndepărtată, trăia o fată care era crescută de mama ei vitregă. Aceasta era extrem de rea și o certa tot timpul.

Fetița se numea Ema. Ea avea un loc special în care mergea și se liniștea. Locul acesta era într-o dumbrăvioară din pădurea din apropiere. Se furișa în fiecare după-amiază la locul ei secret pentru a uita de toate necazurile. Aici se juca cu vrăbiuțele. Acestea o iubeau mult pe fată și în fiecare zi îi aduceau în dar câte o perlă mărgăritar.

Fetița era încântată de darurile primite și ar fi vrut să le ducă acasă, dar nu putea, deoarece mama vitregă avea să i le ia. De aceea, ea le îngropa în pământul din dumbrăvioară.

A sosit iarna, iar Ema nu a mai putut merge în dumbravă. Se uita cu regret spre pădure și aștepta primăvara cu nerăbdare.

După ce anotimpul alb și-a luat rămas-bun, a mers la locul ei special. Se gândea și la perle, dar mai mult la prietenele ei, vrăbiuțele. Ema a ajuns în dumbravă și a observat că în locul unde ascunsese perlele mărgăritar era puzderie de flori parfumate. Le-a numit mărgăritar, la fel ca și pietrele pe care le primise de la vrăbiuțe.

Mihăescu Cristiana Rebeca , clasa a III-a B,
învățător Mărculescu Mihaela

Povestea mușețelului

La marginea unui sat de munte trăiau două surori. Familia lor era modestă, dar fetele erau fericite alături de familie. Ele se jucau toată ziua și se bucurau de frumusețile naturii.

Într-o zi, una dintre ele s-a îmbolnăvit grav. Nu se putea ridica din pat. Sora mai mică, Romanița, stătea lângă patul ei și o veghea clipă de clipă. Se temea că nu se vor mai juca pe afară niciodată, că nu vor mai colinda împreună cărările ascunse ale munților.

Uneori se dezlipea de patul Anei și mergea în spatele casei. Se ruga pentru sănătatea ei. De sus, din cer, îngerii le priveau și le înțelegeau suferința. Ar fi vrut să le ajute căci erau niște copile cuminți și harnice. Plângeau și ei de mila fetițelor.

Lacrimile lor cădeau pe pământ, atingând razele soarelui. În momentul când atingeau pământul acestea se trasformau în flori cu înfățișare plăcută și miros dulce. Puzderie de floricele cu petale albe prinse la mijloc într-un bumbișor galben catifelat a împânzit terenul din fața casei. Romanița a cules câteva pentru sora ei bolnavă, Ana. Se gândea că se va înveseli puțin văzându-le. Imediat ce Ana a inspirat parfumul acelor flori, s-a luminat la față și a spus că se simte mult mai bine.

A mers în curte să vadă florile. S-a așezat în mijlocul lor și a mulțumit îngerilor și lui Dumnezeu pentru minunea făcută.

De atunci, această plantă cu efecte binefăcătoare poartă numele romaniță sau mușețel.

Jeculescu Sara Ioana, clasa a III-a B,

înv. Mărculescu Mihaela

Curcubeul

- Salut! Sunt Roșu! Când m-am trezit am colorat trandafirii și lalelele din grădinile pământenilor. Uitându-mă către cer, am observat că acesta era îngândurat. Ce se întâmplă cu el? Poate era gelos pe frumusețea și varietatea Pâmântului. Atunci m-am hotărât să îi ofer puțin din culoarea mea. Am pictat răsăritul și apusul cu generozitate. Oare se va înveseli? Vom afla...

- Bună, sunt prințesa Oranj! Sunt fiica reginei Roșu și a regelui Galben. Vreau să vă împart bucurie și optimism. Sosesc în anotimpul rece, aducând miresme de portocale, mandarine, clementine. Îmi place să mă pierd printre ramurile bradului și să fac tovărășie cu Moș Nicolae și Moș Crăciun.

- Sunt Galben. M-am trezit sub razele aurii ale soarelui și am pictat lanurile întinse de pe câmpii. Am colorat petale de flori, iar pentru polen am păstrat o nuanță mai puternică pentru a fi pe placul albinelor și al fluturilor. M-am împrietenit cu floarea-soarelui și i-am dăruit multă culoare. Sunt mândră de culoarea mea și sunt bucuroasă că am atât de mulți prieteni!

- Mă numesc Verde. Eu vestesc venirea primăverii, colorez câmpiile, pădurile, livezile și iarba. Tuturor le ofer din frumusetea mea! Îmi place să pictez folosind diferite nuanțe, încep cu verde-brotac și termin cu verde-smarald. Nu mă credeți? Priviți în jurul vostru! Și fructele au culoarea mea până când toamna își anunță venirea. Nu mă puteți confunda cu nimeni!

- Mă numesc Albastru. M-am trezit dis-de-dimineață și am colorat cerul-azuriu. Pentru mare am ales o nuanță mai închisă. Am oferit cu generozitate din călimara mea și Mănăstirii Voroneț. Pot afirma că sunt peste tot: în aer, în ape și pe uscat. Nu-i așa că sunt nemaipomenit?

- Salutare! Sunt Violet! Zorii m-au trezit și m-au grăbit să pictez un copacel, cerându-mi o nuanță deschisă, plăcută vederii. Mireasma sa și culoarea mea au creat floarea perfectă. Cui nu-i place liliacul? Colindând prin vii, am întâlnit strugurii peste care am vărsat frumoasa mea culoare.

- Suntem minunate, concluzionă Roșu! Uneori zburăm împreună către cer, oferind pământenilor Curcubeul! Împreună putem crea o lume de basm!

Drăgan Teodora Ioana , clasa a IV-a B, înv. Mihai Elena

Dintre activitățile Consiliului Elevilor

În anul școlar 2018-2019, în Școala Gimnazială *Buică Ionescu* din Glodeni activitatea Consiliului Elevilor și-a făcut simțită prezența în multe rânduri și este caracterizată printr-o implicare directă și interesantă a tuturor partenerilor: elevi, cadre didactice, doamnele directoare ale școlii, părinți, comunitatea locală. Debutul anului școlar a adus odată cu el și o frumoasă campanie electorală, desfășurată în mod democratic și privită cu foarte mare seriozitate de către toți elevii. Noul președinte al Consiliului Elevilor este Brezeanu Robert Cristian, elev în clasa a VIII-a B.

Pima activitate desfășurată de Consiliul Elevilor este cea a *Aranjamentelor de toamnă, cu flori și dovleci*, o activitate care a pus la încercare imaginația, priceperea, răbdarea elevilor școlii noastre, dar și a părinților implicați în această acțiune. Fiecare clasă participantă la această activitate a pregătit câte un aranjament cu flori de toamnă și dovleci decupați în cel mai meșteșugit fel, iar rezultatele muncii lor se văd în imaginile care aduc dovada măiestriei lor. Beneficiile aduse de această activitate sunt multiple: au dezvoltat spiritul de echipă, au legat sau au întărit prietenii, toți elevii au dat dovadă de fair-play, elevii s-au simțit minunat lucrând. Eforturile lor au fost răsplătite cu diplome și dulciuri.

În luna noiembrie s-a desfășurat o expoziție de carte cu vânzare cu titlul *Târgul de cărți vechi și valoroase*, coordonată de profesor în învățământul primar Teodoroiu Cristina Mihaela. Timp de două zile târgul a fost

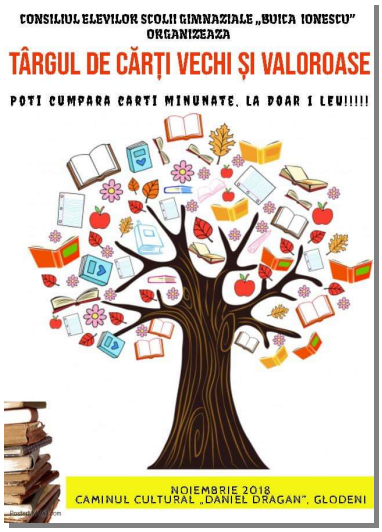

deschis tuturor. Banii rezultaţi din această activitate au fost folosiţi pentru cumpărarea premiilor pentru concursul „Magia Crăciunului", activitate cu tradiţie în școala noastră.

Luna decembrie a fost una care a adus cu ea și importante activități cu tradiție ale Consiliului Elevilor: sărbătorirea Marii Uniri a României și concursul de aranjare a claselor pentru sfânta sărbătoare a Crăciunului.

Cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la Marea Unire a României, elevii școlii noastre au pregătit cântece și poezii patriotice, pe care le-au prezentat la Căminul Cultural *Daniel Drăgan* din localitate.

Luna decembrie, luna cadourilor, luna în care dăruind primești bucurie, luna în care tradițiile își fac simțită prezența, a adus cu ea o activitate ale cărei începuturi nu se mai cunosc cu exactitate: concursul *Magia Crăciunului.* Consiliul Elevilor a implicat în această activitate școala, grădinița și structura Lăculețe. Participarea a fost de 100%! Este o activitate cu care ne putem mândri. Pentru acest concurs, elevii care fac parte din Consiliul Elevilor au stabilit un barem, punctaje, au pregătit premii constând în decorațiuni cumpărate cu banii câștigați în urma vânzării de carte din luna noiembrie 2018 și diplome, au jurizat toate clasele participante. Fiecare clasă și-a decorat sala de clasă cât mai frumos și mai original cu putință cu obiecte confecționate în mare parte de către ei, a împodobit mândru bradul. Pentru membrii Consiliului Elevilor nu a fost ușor, dar efortul depus i-a făcut mai responsabili, mai atenți, mai critici și obiectivi. Și cei mici, dar și cei mari, toți copiii au participat cu plăcere la această activitate, care sperăm să dăinuiască mai departe în timp.

Președintele Consiliului Elevilor, Brezeanu Robert Cristian

Profesor coordonator al Consiliului Elevilor, Mihai Elena

„Roza Vânturilor” – Ediţia I, 2018

În anul școlar precedent, școala noastră a organizat prima ediție a proiectului județean „Roza vânturilor”, cuprins în Calendarul activităților educative județene al Inspectoratului Școlar Județean Dâmbovița, nr. 14101/16.11.2017, poziția 52. Luna mai a fost luna în care s-a desfășurat *Concursul „Roza vânturilor”*, ultima activitate a acestui proiect, concurs ce a cuprins trei secțiuni (orientare turistică și sportivă, creație plastică și creație literară) și a cărui temă a fost *Protejăm natura!* Numărul total de participanți a fost de 275, dintre care 227 de elevi și 48 de cadre didactice, fiind acordate 56 de premii. Parteneri în acest proiect au fost Asociaţia județeană „Sportul pentru toţi” Dâmbovița și Primăria Glodeni. Au fost încheiate parteneriate cu toate școlile participante în proiect.

Impactul proiectului a constat în:

- conștientizarea necesității protejării mediului;
- adoptarea unor comportamente ecologice adecvate;
- integrarea elevilor cu cerințe educaționale speciale în activitățile desfășurate.

Mulțumim partenerilor care au asigurat bugetul proiectului, școlilor implicate, elevilor și cadrelor didactice participante în mod direct la secțiunea de orientare turistică și sportivă și în mod indirect la celelalte două secțiuni, cea de creație plastică și cea de creație literară. În acest an școlar, vom desfășura cea de a doua ediție a acestui proiect. Vă așteptăm cu interes participarea, în număr cât mai mare!

Vă prezentăm în continuare câteva dintre lucrările premiate la secțiunea de creație literară!

Echipa de proiect

(coordonatori: prof. Anghelescu Roberta, Savu Ioana și Mărculescu Mihaela)

„Roza Vânturilor” – Ediţia I, 2018, secțiunea de creație literară

Lecție de ecologie

Lică, Nică și cu Tică au pornit prin sat, odată,
Învățați de la oraș, să-nvețe lumea toată
Cum să facă ecologie.
„- Taică, fă economie,
Să nu pui pe foc hârtie,
S-o aduni pe toată-n sac
Și s-o duci la reciclat.
Așa salvezi un copac!
Îți lăsăm și un pliant,
E făcut de un savant,
Are poze și te-nvață,
Cum să procedezi în viață,
Ca s-ajungi la bogăție,
Colectând numai hârtie.”

Către seară, plecat prin sat,
Taica tare s-a mirat
Că pe ulițele toate
Erau numai pliante:
„- Cum să faci economie
Dacă tot arunci hârtie?
Cum de au salvat copacul,
Că umplură chiar tot satul!”

Premiul I, Vasile Octavian, clasa a VI-a
Școala Gimnazială nr. 4 „Elena Donici Cantacuzino”, Pucioasa
Profesor îndrumător, Bucur Violeta Simona

Fii mai bun!

Mare, vânt, păduri și soare,
Naturii îi sunt podoabe:
Orișice animăluț

Mama noastră le-ngrijește
Și pe toate le-ocrotește.

Dar tu, om și prihănit,
Pe unde-ai călătorit,
Tu copacii îi retezi,
La animale te repezi!
Lacuri, fluvii sunt murdare!
Cum de stă lumea-n picioare?

Vrei Pământul mai curat?
Dorești chiar acum un sfat?

„Aruncă gunoiu-n coș!
Nu-l lăsa aici pe jos!
Dacă vezi un ambalaj,
Ia-l de jos, că nu-i necaz!

Tot ce-i verde și drăguț
Fiecare strop de apă,
Fiecare creastă-naltă.

Animalul de-i rănit,
Ia-l în casă, la hrănit!
Readuci marea la viață
Dac-o protejezi! Învață
De la mine, știi că-i bine!”

Sfaturi sunt, vorbe rostite,
Tu fă-le realitate!
Doar ceva mai am să-ți spun:
„Trebuie să fii mai bun!
Restul vine de la sine
Și totul ține de tine!”

Premiul I, Aldea Xenia, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Mihai Viteazul”, Pucioasa
Profesor îndrumător, Zamfir Aurora

Natura

Doamna Terra este fericită
Când de copii este îngrijită,
Spunându-ne ușor
Să curățăm cu spor.

Să ne facem viața mai bună
Ferind de poluare
Păduri de fagi, conifere
Și multe altele.

Curățând toate acestea
Ne curățăm și sufletele
Cu aer proaspăt și nepoluat
Trăim ca niște adevărați împărați.

Întreaga natură ne înconjoară
Și prin simplul fapt, nepoluând,
Ea ne răsplătește
Cu o viață de lungă durată.

Mesajul doamnei Terra
Este foarte bine înțeles:
„Să curățăm Planeta
Cu mare interes!”

Premiul al III-lea, Andrei Anca-Florentina, clasa a VI-a
Școala Gimnazială Comișani
Profesor îndrumător, Pantazi Marinela

Către răsărit

Ce bine e să te plimbi noaptea pe malul lacului! Totul e atât de schimbat și parcă mai trist…

Câteodată ai impresia că ești doar tu cu gândurile tale, într-o tristă solitudine. Dar nu, mai e și lacul, magnifica lui împărăție de ape. Își clipocește trupul străveziu și te învăluie ca-ntr-o mantie țesută din atâta bucurie presărată cu miracole… Și te îndeamnă la visare… o fericire care, cu siguranță, n-ai vrea să se termine niciodată… E atât de bine!

Îi simți căldura zâmbetului de valuri în singurătate și te regăsești pe tine în mulțime. Și totuși! E numai o fericire de-o clipă, căci, deschizând ochii și privind cu atenție în jur, nu vezi decât un lac ce pare că de veacuri lenevește în matca fioroaselor țărmuri. O undă de răcoare îți răscolește pieptul. Te simți ca-ntr-un abur de legendă, ai impresia că în aerul rece plutește ceva învăluitor, apăsător, ceva ce pare să se rupă din farmecul acestei feerii, ceea ce are mai de preț: fericirea.

E lacul… Mai trist și mai mâhnit ca niciodată. Ați auzit vreodată un lac plângând? Ei bine, eu l-am auzit… Și nu v-ați întrebat niciodată de ce plânge? Ei bine, eu m-am întrebat. L-am întrebat chiar pe el, dar n-a vrut să-mi spună…

Răspunsul mi l-a dat luna, ce se simțea trădată, căci lacul aștepta ivirea dimineții. „Îi e teamă, spuse ea, cu glasu-i de văpaie, îi e teamă să nu dispară din cauza poluării.”

Premiul I, Iolu Denisa Cristina, clasa a IV-a
Liceul Tehnologic „Udrea Băleanu”, Băleni
Profesor îndrumător, Sandu Adela

Fapte bune

Hai, copii, cu mic cu mare
În pădure pe cărare,
Să plantăm copăcei
Că noi suntem voinicei!

Treburile merg mai bine
Cu un prieten lângă tine.
Spălăm, plantăm și udăm,
Noi natura protejăm!

Premiul al II-lea, Jeculescu Sara Ioana, clasa a II-a
Școala Gimnazială„Buică Ionescu” Glodeni
Profesor îndrumător, Mărculescu Mihaela

Cuprins

Dintre creațiile elevilor noștri **3**
Circul subteran 3
La pescuit 5
Lupta din trecut 6
De vorbă cu Albă ca Zăpada 7
Personajele 7
Mama, ființa cea mai dragă 8
Pădurea 9
Domnia toamnei 9
Planeta noastră 10
Toamna 10
Belșugul toamnei 10
Venirea toamnei 10
Iarna 11
Bucuriile iernii 11
Moș Crăciun 12
Rugăminte către Moș Crăciun 12
Iarna 12
Fulgul de nea 12
PASIUNILE NOASTRE **13**
Pianul 13
Dansurile populare 14
Prima competiție 15
Legende despre plante și animale **17**
Legenda țestoasei 17
De ce papagalul are pene colorate? 18
De ce are zebra dungi? 19
Misterul lăcrămioarelor 20
Povestea mușețelului 21
Curcubeul 22
Dintre activitățile Consiliului Elevilor **23**
„Roza Vânturilor” – Ediția I, 2018 ..... **26**
„Roza Vânturilor” – Ediția I, 2018, secțiunea de creație literară **27**
Lecție de ecologie 27
Fii mai bun! 28
Natura 29
Către răsărit 30
Fapte bune 30

ISSN 2069 - 8372
ISSN-L = 2069 – 8372